

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

debat i denne sommer. Statsministeren har allerede givet en redegørelse for valuta-problemet, og til den har jeg kun et par enkelte bemærkninger at føje i forbindelse med, hvad de ærede ordførere sagde i formiddags.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtrykte sig omtrent sådan: det er et besynderligt tilfælde, at valutastillingen nåede sit toppunkt den dag, den nye regering kom til. Men skulle vi nu ikke snarere sige: et for det ærede medlem lykkeligt tilfælde, at nedgangen i valuta-reserverne ikke begyndte på et tidligere tidspunkt end netop på datoen for regerings-skiftet. For det må vel stå enhver klart, at den forværring i vor valutastilling, der begyndte den 1. oktober, som har været indtil nu, og som måske vil være et stykke videre hen på sommeren, i hvert tilfælde ikke kan have sin årsag i de økonomiske dispositioner, der er truffet af den nuværende regering; den nedgang må have sin årsag i økonomiske dispositioner, der er truffet på et tidligere tidspunkt, altså i den periode, hvor det ærede medlem hr. Erik Eriksen var regeringschef. Derfor tror jeg, det vil være rigtigt at sige, at det var et for den daværende regeringschef heldigt tilfælde, at vendingen først kom den 1. oktober.

Både den ærede ordfører for venstre hr. Erik Eriksen og den ærede ordfører for det konservative folkeparti hr. Aksel Møller beskæftigede sig en del med arbejdsoverenskomsterne og gjorde det, hvis jeg forstod det ret, i en kritik, der var vendt imod regeringen. Jeg forstår egentlig ikke, hvad der er den politiske hensigt med en kritik af denne karakter. Mig bekendt har regeringen ikke øvet nogen indflydelse eller haft mulighed for at øve indflydelse på de forlig, der er blevet sluttet mellem arbejdsmarkedets parter. Mig bekendt har der kun været et enkelt tilfælde, hvor regeringen og folketinget har haft lejlighed til at øve indflydelse på arbejdsvilkårene på et fagområde, og det var, da vi beklageligvis var nødt til at ophøje mæglingsforslaget for slagteri-arbejderne til lov. Men ved den lejlighed var der jo ingen forskel på den stilling, de ærede medlemmer i venstre og i det konservative folkeparti indtog, og den stilling, regeringspartiet indtog. Man kunne have lyst til at

spørge: Hvad ville de to partier have gjort, hvis de havde haft regeringsmagten? Ville de have grebet ind overfor forhandlingerne på arbejdsmarkedet? Ville de ved voldgift eller på anden måde have gennemtvunget en anden løsning end den, arbejdsmarkedets parter selv kunne forliges om? Hvis der ikke foreligger en sådan vilje fra de to partiers side, ser jeg overhovedet ikke, hvori det politiske indhold i den kritik, der er fremført, består.

Jeg tror, at hverken den ærede ordfører for venstre eller den ærede ordfører for det konservative folkeparti beskæftigede sig med den omkostningsstigning, som man mener bliver en følge af de lønoverenskomster, der blev indgået. Jeg står her med et blad i hånden, udgivet af Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet, „Erhvervsøkonomiske Meddelelser“, hvori professor Jørgen Pedersen har skrevet en artikel, der sammenligner lønudviklingen i Danmark med lønudviklingen i andre lande. Den rummer en lang række beregninger, der beviser, at Danmark ikke, ej heller ved de seneste lønforlig, er kommet ind i en lønudvikling, der har bragt os ud af trit med de lande, vi skal konkurrere med. Professor Jørgen Pedersen har her en opstilling over udviklingen fra 1948 til 1953 i 12 lande og har korrigeret denne lønændring efter ændringer i dollarkursen for at finde frem til, hvad lønændringen har betydet for vor dollarkonkurrenceevne, en konkurrenceevne, der formentlig vil få voksende betydning. Det viser sig, at 9 af de 12 lande har haft en stærkere lønomkostningsstigning end Danmark, nemlig Vesttyskland, Frankrig, Australien, USA, Belgien, Schweiz, Sverige, Finland og Norge. Kun 2 har efter denne beregning haft en mindre lønomkostningsstigning end Danmark: Storbritannien og Holland.

Jeg skal ikke drage konklusioner af nogen art af disse beregninger, men vil kun fastslå, at de i hvert fald ikke styrker den måde at ræsonnere på, som de ærede ordførere var inde på i debatten her.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var inde på spørgsmålet om den importstigning, der har fundet sted. Statsministeren har i og for sig allerede svaret, hvad dette angår, idet statsministeren har gjort opmærksom på, at vi har haft en merimport i de første 4 måneder af dette år, der var 75 mill. kr.